

Co se událo před 80 lety aneb Další výročí na Antonínku

Rok 2018 se nesl v duchu připomínky 350 let od doby, kdy byl požehnán základní kámen rotundy, pozdější kaple. Mohli jsme si vzpomenout na samotného knížete Lichtenštejna, stavitele, naše předky napříč generacemi. Všechny ty, kteří po staletí na kopec putovali a svou přítomností a modlitbami dali Blatnické hoře život.

Určitě se našli i tací, co se nostalgicky vrátili do uplynulých let a zavzpomínali nad tím, co všechno zde zažili...

O jaké výročí by mohlo jít letos?

Naše myšlenky se tentokrát nemusí přenést do dávných dob, ale jen do minulého století. Do roku 1939 a let následujících, na které si mnozí ještě osobně pamatují.

A co se tehdy událo? Dalo by se říct, že v tom roce se Antonínek začal „otevřít Slovácku“, začalo jeho posvěcování. Kaple zde v tu dobu stála sice už hezkých pár let, ale své „brány“ otevřela s velkou slávou jen párkrát za rok v době letních poutí. Jinak bylo celoročně zavřeno. Tenkrát měla ještě více dveří, kterými šlo dovnitř vstoupit, ale všechny pečlivě uzamčené. Marně lidé přicházeli na kopec. Ve snaze předložit Bohu své prosby je vrývali do chladného zdiva...

Poslechnout výzvu a dát Antonínku „život“ začal naplňovat P. A. Šuránek, rodák z Ostrožské Lhoty, spirituál (tj. vychovatel) kněžského dorostu v Olomouci. Na vlastní kůži coby malý chlapec nejednou zažil smutné chvíle, kdy do kaple nakukoval jen klíčovou dírkou...

Proč se rozhodl uposlechnout Boží výzvu, vzpomínal samotný P. Šuránek v pamětní knize kaple: *„Myšlenka na zvelebení poutního místa Svatý Antonínek nad Blatnicí vyšla z posvátného ovzduší velehradského.“*

Tam studoval o prázdninách 1939 k rigorosu (tj. ústní zkoušce) z dogmatiky spirituál kněžského semináře v Olomouci P. Antonín Šuránek a slyšel při nahodilém hovoru místního rektora jezuitů P. Leopolda Škarka, jak je škoda nechat tak významné místo ležet ladem: „Kázal jsem tam před časem – byl jsem tam tehdy poprvé a když jsem viděl ty zástupy před sebou, řekl jsem si: „Tuto dobrou vůli lidu by měl někdo podchytit, nějaký řád by se toho místa mohl ujet a vybudovat je.““

P. Šuránek z Ostrožské Lhoty pod Antonínkem považoval ta slova za výzvu z nebe, uvážil kolika dobrodiní se mu dostalo na „blatnické hoře“, jak byla v posledních letech ta hora znesvěcována – a rozhodl se, pozná-li, že jde o vůli Boží, nabídnout své síly k tomu krásnému dílu.

Kdo tlumočí jasně tu vůli Boží?

Bude třeba přezkoumat několik složek. První a nejdůležitější je: názor duchovní správy městečka Blatnice.

P. Šuránek se vydal s vdp. farářem ostrožskolhotským P. Josefem Kociánem do Blatnice. Provázeli je i bohoslovec A. Dominik z O. Lhoty. Vdp. farář blatnický P. Josef Smékal přijal návrh stavby nějakého kláštera na kopci s velkým zájmem a projevil svůj souhlas. Bylo to o prvním pátku v září 1939. (pozn. Dnes víme, že ke stejnému datu, kdy P. Šuránek přednesl svůj úmysl na faře v Blatnici, se váže i začátek II. světové války.)

„Souhlasíte-li, uvedeme celou věc do pohybu, ale jedině s Vaším souhlasem, jinak by na věci nebylo Boží požehnání.“ Tak bylo řečeno i přijato.

Vdp. farář zdůraznil, že nelze počítat s ochotou obce Blatnice převzít na kopci nějaké finanční závazky. Je otázka, prodá-li obec pozemek na klášter.

„V tom případě snad by se dalo jednat s obcí Ostr. Lhotou.“ ...

Tolik píše o prvních impulsech, které postupně vedly k jeho následnému působení a hlubokému zakořenění ve slováckém kraji a v srdcích mnoha lidí tehdejší doby. Tenkrát zdaleka netušil on ani podporovatelé celého plánu, jak

velký úkol na sebe vzali. Kolik modliteb, práce, jednání, vysvětlování a mnohdy i nepochopení a bolestí na ně teprve čeká.

P. Šuránek začal konat hned! Už za týden po jednání na faře v Blatnici žádal do Prahy provinciála františkánů, zda by se mohl jejich řád ujet poutního místa. Odpověď došla velmi brzy, ale záporná – pro nedostatek kněží nemohou vyhovět.

Ještě v témže měsíci proběhla korespondence s provinciálem kapucínů. Tentokrát přišla odezva kladná! Zástupce kapucínů z Olomouce, v čele s P. Fidelisem Hořínem, přijeli do Blatnice, aby osobně poprosili Obecní úřad o prodej pozemku. Starosta je ochotně přijal, zavedl je na kopec a ukázal vhodné místo pro stavbu. Následně byla podána písemná žádost k odkoupení pozemku. *„Při hlasování však – k obecnému překvapení – žádost propadla a propadla i při dalším sezení“*, tak zní jasný verdikt v pamětní knize.

Obec Ostrožská Lhota byla tímto jednáním dotčena a už počátkem listopadu se rozhodla, že daruje pozemky na lhotském katastru a stavbu finančně podpoří. Jenže zlínský Oberlandrat (tj. úřad německé okupační správy v Protektorátu Čechy a Morava) byl zásadně proti.

Šuránkova snaha však pokračovala dál. V následujícím roce 1940 opět proběhala řada jednání a setkání s příslušnými úřady a lidmi, kteří mohli celý úmysl posunout o kus dál. Dále jednala i obec Blatnice, ale z každého jednání vzešlo nesouhlasné stanovisko. I přes fakt, že se při podpisové akci 85 % obyvatel Blatnice jasně vyslovilo pro stavbu.

Další významný pastorační impuls dal P. Šuránkovi během prázdnin roku 1940 P. Kocián, farář z Ostrožské Lhoty. Navrhl mu, že by během prázdnin, když je ve své rodné obci, mohl na Sv. Antonínku sloužit mše svaté. Blatnický farář souhlasil a bylo to oznámeno v obou přilehlých farnostech, ale i v okolí. První

mše svatá se konala o svátku Panny Marie Nanebevzaté v 9.00 a přišlo prý asi 10 lidí. Bohoslužby se následně konaly každou neděli a svátek až do konce září. Postupně účastníků přibývalo a kaple se plnila čím dál víc.

Lidé se začali zapojovat – výzdobou oltáře, zpěvem, připojil se i varhaník pan Kauc z Ostr. Lhoty, příležitostně i zpěvačky...

Začátkem akademického roku se P. Šuránek vrátil do Olomouce a tiše pracoval pro Antonínek dál. Viděl, že jenom cestou dobroty a opravdové upřímné lásky lze dojít cíle. Bohoslovci ze Slovácka mu nabídli svou pomoc. Posílali přátelům poutního místa a dalším zájemcům cyklostylové oběžníky s informacemi o postupu prací na Antonínku.